

**Božena
Němcová**

O ptáku
Ohniváku
a mořské
panně

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Fpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Znění tohoto textu vychází z díla Slovenské pohádky a pověsti (Díl 2) tak, jak bylo vydáno v Československém spisovateli v roce 1953 (NĚMCOVÁ, Božena. *Slovenské pohádky a pověsti. Díl 2.* K vydání připravil František Váhala. 1. vyd. Praha : Československý spisovatel, 1953. 273 s. Knihovna klasiků; Božena Němcová: Spisy, sv. 9).

Elektronické publikování díla Boženy Němcové je společným projektem Městské knihovny v Praze a www.digiBooks.cz.

Autorem portrétu Boženy Němcové na obálce e-knihy je Jan Vilímek.

Text díla (Božena Němcová: O ptáku Ohniváku a mořské panně), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](http://www.mestskaknihovna.cz), není vázán autorskými právy.

Citační záznam této e-knihy:

NĚMCOVÁ, Božena. *O ptáku Ohniváku a mořské panně* [online]. V MKP 1. vyd. Praha : Městská knihovna v Praze, 2012 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. Dostupné z WWW: <http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/34/77/10/o_ptaku_ohnivaku_a_morske_panne.pdf>.

Vydání (obálka, grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/cz/).

Verze 1.0 z 30. 10. 2012.

O ptáku Ohniváku a mořské panně

V dědině jedné žili za dávných časů manželé a ti neměli žádných dětí. – Byli stateční, ale chudí. – Jakkoli chudí přáli si jen přece, kdyby je Pánbůh dědicem obdařil. – I vyslyšel Bůh prosbu jejich a po čase porodila žena zdravého synka. Šel tedy muž kmotry prositi, ale že chudý byl, nechtěl mu nikdo za kmotra jíti. – Líto mu to bylo a smuten vracel se domů. – I potká tu blíže chyžky své žebráka. – „Čože si tak smutný, človče?“ ptal se ho žebrák.

„Akože nemám byť smutný, porodila mně žena synka a němuožem mu kmotra dostať“ – odpověděl otec.

„No, ja som len žobrák, ale ak pristaneš, tak ti ja puojdēm za kmotra, ale ti nemám čo dať, nemám len tento peták,“ pravil žebrák.

–

„Však ja nič nepýtam, len mně poďtě za toho kmotra.“

„No len choj domu, ja pri kostole budēm na tēba čakať“ – odpověděl žebrák. – Muž šel domů a hned se ženě pochválil, že už kmotra má. – Vzali tedy synka a šli s ním ke křtu. Pokřtili ho Janko. – Ten starý žebrák, co mu stál za kmotra, zavázal mu ten peták, potom ho požehnal a zmizel.

Rodiče mu ten peták schovali a umínili si, byť i sebevětší bída na ně přišla, že ho nevydají. – Avšak co Janko do chyžky přibyl, bylo požehnání božího plné kouty a rodičům se dobře vedlo. – Janík rostl jako z vody a stával se z něho co den pěknější šuhajík; rodiče vněm žili. – Ale jakkoli i Janko rodiče svoje miloval, přece ho to, když dorostl, z domu do světa vábilo. – „Milí rodičia,“ pravil jim jednoho dne, „už stě sa mňa dost nachovali, už som dost mocný a muožem sám o seba sa starať. – Prosím vás, prepustíte mňa, rád by som sveta skúsiť.“ – Neradi slyšeli rodiče Jankovu řeč a počali ho přemlouvav a plakat.

„Ach něplačtěže a nebojte sa, milí rodičia, ved sa ja vám o rok o dva roky zase vrátim a chcem vás vo vašej starosti statočne opatrovať“ – těšil je Janko. – Když rodiče viděli, že jinak nedá,

nechali mu vůli a pomalu ho na cestu připravovali. Tu když se rodiče o syna radí, kterak by ho nejlépe vypravili, octne se tu znenadání starý člověk přede dveřmi, drže za uzdu krásného koníka a tázaje se: „Nekúpite koňa?“

„A začože je ten kuoň?“ – ptal se otec. „Za peták!“ odpověděl starý. – „Nuž Janko, nože si ho kúp za ten tvoj krstný peták“ – pravil otec a ihned Jankovi schovaný peníz přinesl. – Janko s radostí starci peták dal a starec odevzdaje mu koně rychle odešel. – Nemalou měl Janko radost z pěkného koně, k němuž tak nĕnazdajky přišel. – Když si ho nakrmil a připravil, rozloučil se s rodiči, a vsedna na kůň, bez dalšího meškání do světa se ubíral. – A když už byli daleko od domova a po zelené louce jeli, pravil koník Jankovi: „Daj pozor, keď sa potknem, čo vykopnem.“ Divno bylo Jankovi, že kůň rozpráví, a již se chtěl ozvat, vtom se kůň potknul a na zemi zajásal se ohníček, když ale Janko blíže přihlídl, viděl, že to není ohníček, ale zlaté péro. – „A či ho mám vziať?“ – ptal se Janko koně. – „Vezmi ho, je to pero z křídla ptáka Ohniváka, aleže si ho dobre schovaj! – Najprú ti budě k zlému, potom k dobrému slúžiť“ – odpověděl kůň. – Janko pérko zdvihl, zaobalil do bílého šátku a schoval si je za záhreň. – Jeli dále a přijeli k jednomu královskému městu, a tu když jeli okolo královského hradu, král z okna se díval. – Vida pěkného šuhaje na koni, zavolal na něho, tázaje se ho, kam jede.

– „Do sveta, šťastia skúsiť“ – odpověděl Janko. – „A či by si nechcel u mňa slúžiť?“ – ptal se král, jemuž se šuhaj zalíbil.

„Prečo by som nechcel, keď mňa vezmete, ale si tohoto môjho koňa s sebou vezmem, lebo by som bez něho neišiel. –

„Nuž, keď tak chceš, vezmi si ho,“ pravil král. Janko vjel tedy do zámku, přistál do královské služby a dostal na starost krásných šest koňů, na kterých král jezdíval. – Svěho koníka postavil si do té samé konírny do kouta a vedle něho spával. – Od té doby, co Janko koně hlídal, stávali se co den krásnějšími, srst na nich jak aksamit, hřívá jak zlaté vlnky od hlavy jim splývala, z očí jim oheň sršel. –

Králi se to líbilo, chválil si Janka. Čeled' se ale divila, že co je to s těmi koňmi, co je hlídá Janko, že tak na sebe berou, jako by na ně kladl, kdežto přece stejný obrok mají; to že přej není s dobrým. – Zvlášť jeden sluha mezi čeledí královskou Janka nenáviděl a přízeň královu mu nepřál; ten umínil si, že musí vyzkoumat, co on s koňmi dělá. Tak i učinil.

– Jednoho večera vloudil se do konírny, a za kupu sena v koutě nahromaděného schovaje se, čekal na Janka. – Když se již úplně setmělo, vešel Janko do konírny bez světla; když závoru zastrčil, vyňal ze zánadří bílý šátek, v němž zaobalené měl zlaté péro z ptáka Ohniváka. Poloze šátek na okno rozbil ho a v tom okamžení rozlila se z něho záře po celé konírně. – Janko sejmul čapku, pověsil na kliněk, svlékl kabanici a začal koně čistit a česat jednoho po druhém, vesele si přitom zpívaje. – Když byl s prací hotov, zaobalil zlaté péro zase do šátku a teprv ulehl na seno vedle svého koníka.

– Když se rozbřeslo, vykradl se zrádný sluha zpoza kopy a vida, že Janko tvrdě spí, vzal péro i s šátkem a tiše, jak přišel, odešel. – Jak nastal bílý den, pospíšil sluha ke králi, zlaté péro mu odevzdal a vše vypověděl, jak a kde k němu přišel. Král ho vyslechl a potom si poslal pro Janka. – Líbilo se králi péro a myslil si, když jedno péro tak svítí a tak krásné je, cože teprv celý pták? – Když se Janko před krále dostavil, strmo se na něho král podíval a hněvivým hlasem promluvil: „Ako si sa opovážil skrývať predou zlaté pero z ptáka Ohniváka, za to si smrť zaslúžil!“ – „Ach odpusťteže, vaša milosť páně kráľu, veď som sa ja nenazdal, že by sa vám to jedno pero tak zapáčilo,“ – omlouval se Janko. – „Odpustím ti, ale mně musíš doniesť ptáka Ohniváka, ak nēdoniesieš, budeš o hlavu menší!“ – S těmi slovy se král od něho odvrátil a Janko plačící vrátil se do konírny. – „Cože, Janko, plačeš, čože ti je?“ ptal se ho koník. „Eh akože nemám plakať a nariekať, koníku muoj drahý, keď mně kráľ rozkázal, aby som mu doniesol ptáka Ohniváka, a keď mu ho nēdoniesiem, že budem o hlavu menší. Bēda mně, kdeže ja najdem ptáka Ohniváka!“ –

„Veď vieš, čo som ti vravel, že ti to zlaté pero najprú na zle, potom na dobre budě. No neplač, veď ja ti budem na dobrej pomoci. – Ale si skorej pýtaj od kráľa s korýtko zlatej pšenice a hodbávnu síť. Potom naber poživu, vsadni na mňa a vydáme sa na cestu.“ – Janko vrátil se ke králi, prose, aby se mu dalo s korýtko zlaté pšenice a hedbávná síť. Král nařídil, aby se mu ihned vše, co žádá, vydalo. – Když měl Janko všecko připraveno, vložil to na kůň, vsedl i sám na něho a v okamžení byli ze vrat. – Jeli, jeli mnoho dní, až přijeli za vysoké hory, za široké doly ke Zlatému vrchu. Tu koník zastal a pravil Jankovi: „Vezmi síť a zlatú pšenicu a id' na ten vrch, čo tuto vidíš; na vrchu je studnička a k tej studničke prilietajú každú noc ptáci Ohniváci napit' sa. – Kolom tej studničky nasypaj zlatú pšenicu; prilietnu ptáci, budú zobať a vtedy musíš chytro jedného ulapit'. Keď ho budeš mať, daj ho do sítě a zavolaj na mňa.“ – Jak koník kázal, tak Janko udělal; vzal pšenici a síť a šel na Zlatý vrch; vylezl nahoru s večerem. – Na vrchu byla studnička a v ní voda jako křišťál čistá. – Nasypal Janko pšenici okolo studničky a potom lehl na zem a číhal. Když bylo k půlnoci, osvítil se tu náhle celý vrch, jako by nad ním bylo slunce vzešlo, – a to přilétali ptáci Ohniváci. Jako blesk dolů k studničce se snesli, a vidouce zlatou pšenici okolo studnice rozházenou, začali hltavě zobať a o zrnka se práti. – Janko obdivoval krásné ptáky a sotva dýchal, aby je nesplašil; – když se ale jeden, nejkrásnější ze všech, k němu přiblížil, s rychlostí blesku lapil ho za nohu, síť přes něj přehodil, a co hrdlo stačilo, volati začal na koníka, a v témž okamžení stál koník u něho; Janko se naň vyšvihl, drže ptáka v síti, a na obrátku byli ti tam. Ale měli Štěstí, neboť už ptáci Ohniváci na Janka doráželi a byli by ho jistě křídloma utloukli a zobákami tělo mu rozklovali, kdyby ho byl koník zavčas neunesl. Nevýslovná byla radost králova, když se Janko do zámku vrátil a ptáka s sebou přinesl. Obdaroval Janka bohatě a ptáka Ohniváka dal do nejpěknější jizby na zlaté bidélko a krmili ho zlatou pšenicí. Od té chvíle, co se Janko vrátil, přemýšlel onen zlomyslný sluha jen na to, jak by Janka zkazil. Janko si ho ale nevšímal, a jako prv, tak i potom

jen svých koní si hleděl. Jednoho dne procházel se král po síni, kde pták Ohnivák na bidélku seděl. Náhle se zastavil a pravil sluhovi – Jankovu nepřítelovi – , který se tam nějakou prací zabýval: „Večšia vzácnosť ako tento pták, hádam, nieto vo svete!“

„Jesto, vaša kráľovská milosť,“ ozval se sluha, rád, že se mu příležitost naskytla Jankovi škoditi. –

„A kdeže? Čože?“ rychle zeptal se král. – „Ako nám Janko rozprávěl, býva na Čiernom mori jedna panna, ktorej sa na krásu na celom svete žiadna nevyrovná!“ I pozastavil se král nad touto řečí a zatoužil po krásné panně. – „Dosiaľ,“ pokračoval sluha ve své řeči, „němuohol ju nikdo chytiť, ale sa Janko chválil, že by ju on vedel dostať!“

„No dobre; nože Janka zavolaj!“ poručil král. – Zrádný sluha ihned pro Janka běžel, těše se již, že se ho navždy zbaví. –

„Prečože si ty mně nevravel o morskej panně? Teraz chod a morskú pannu mně vystanou, a keď mně ju něvystanovíš, budeš o hlavu menší!“ Janko se chtěl vymlouvati, že o morské panně neví, ale král mu nedal k řeči přijíti a z jizby ven ho vyhnal, přikazuje, aby se ihned na cestu připravoval.

Plačící vešel Janko do konírny. „Cože plačeš, Janko?“ ptal se koník.

„Ach koníčku muoj drahý, akože nemám plakať, keď mňa kráľ posielala pre morskú pannu, a keď mu jej něvystanovím, že budem o hlavu menší!“ – naříkal si Janko.

„No neplač; budě to ťažká práca, ale sa neboj; budem ti na dobrej pomoci. Aleže skuor pýtaj od kráľa bílý, zlatom tkaný šiator, aj zlatý stolík a všakové na něj drahé veci od zlata, od striebra. Také fujaru vezmi. Keď to budeš mať, i poživu, vyberieme sa na cestu.“ – Janko šel ke králi a prosil o stan, o stolec, o zboží a poživu, jak mu koník nařídil; a král rozkázal, aby se mu ihned vydalo vše, co žádá.

Maje vše v pořádku, naložil věci na kůň, i sám vsedl a bez meškání na cestu se vydali. – Jeli přes hory, doly, přes širé pustatiny, mnoho dní jeli, než k moři dojeli. „No, tu sme, to je Čierne more,“ pravil koník, když nedaleko břehu mořského se

zastavil, „teraz sosadni dolu a počuj, čo ti budem vraveť. – Naj prí postau na kraj mora šiator, do šiatra postau zlatý stolík a na stolík vylož drahé veci, čo pri sebe máš. – Potom sadni popred šiator a čakaj; každý deň o poludní prechádza sa morská panna, dcéra morského kráľa, v zlatým člunku po mori. Keď ju uvidíš, začni pekne na fujaru vyhrávať, aby ťa počula. – Keď ťa počuje, priplynie k brehu se svými pannami a budě sa ťa pýtať, kdo si, zkadě si; povedz ty jej, že si kupec, že máš v šiatru drahé veci, aby šla opáčiť. – Keď sa budě na veci dívať, nemeškaj, uchyť ju za pravú ruku a zavolaj na mňa!“ – Poté dal se koník stranou a Janko šel na pokraj moře. Tam postavil bílý, zlatem tkaný stan, do stanu postavil zlatý stolík a na stolík rozložil všeliké drahé a krásné šperky. Potom vzal fujaru a sedl před stan, oči s moře nespouštíje. Tu k polední době viděl daleko na moři cosi lesknouti se, jako by zlatá kachnička po vodě plynula. – Nebyla to ale kachnička, byla to zlatá lodička a v ní seděla mořská panna se svými pannami, které veslovaly stříbrnými veslami. – Když poznal Janko, že to mořská panna, začal utěšeně na fujaru hráti. – I zaslechla píseň jeho mořská panna, a chtěc zvědět, kdo to tak líbezně hraje, obrátila lodičku k břehu. Tu viděla sedět Janka před zlatoskvoucím stanem. Když připlula ke kraji, Janko k ní přistoupil, pěkně se jí poklonil a na její otázku, odkud a kdo je a kam jede, pravil: „Kupec som z ďalekej zeme, krásna panno. Keď ti daka, id' dnu do šiatra a opáč muoj tovar. Pekné, drahé mám veci, ažda sa ti voľačo zapáči“ – pobízal Janko lahodnými slovy morskou pannu. – Nedala se dlouho pobízeti a vstoupila se svými pannami do stanu. – I obstoupily zlatý stolek a oči všech pásly se chtivě na krásných šperkách. Janko nechal je dívati se a čekal chvíle. – Tu když se mořská panna k němu obrátila, ptajíc se, co by za všecken tovar žádal, uchopil ji za pravou ruku, místo odpovědi zavolal na koníka, a vida ho v témž okamžení při sobě stát, jak střela vyšvihnul se i s pannou na něho a pryč uháněl. – Než se panny vzpamatovaly a mořského krále svolaly, byl Janko s pannou za horami. –

Neslýchaného bylo v zámku divu, když se Janko vrátil a pannu krásy nevidané s sebou přivedl. — Král jí nevěděl radostí místa najíti a bohatě Janka obdaroval, že mu tak krásnou nevěstu přivezl. Ale Janka málo těšila králova přízeň a dary, on by mnohem raději byl morskou pannu chtěl než všecko královo bohatství. — Aniž morská panna, co do zámku vkročila, nebyla veselá, nezasmála se, ani mluvit nechtěla, a jen smutně po zámku chodila. — Krále smutek její nesmírně rmoutil a nevěděl již co počíti, aby se jí zavděčil, neboť jakkoli starý, vášnivě si krásnou pannu zamiloval. — Nemohl bez ní ani chvíli být a jen stále na ni doléhal, aby se sobášili. — Jednou, když se jí zase ptal, kdy budou svatbu slaviti, odpověděla mu panna: „My sa spolu němuožeme sobášit, lebo som ja mladá a ty starý!“

„Nuž prauda, ale čo aj starý, preca ťa budem znať ľúbiť ako mladý!“ odpověděl král, uražen jejími slovy. — Morská panna zavrtěvši hlavou odpověděla: „Moje líco ružami prekvitá, tvoja hlava sněhom zapadá, to sa nesrovnává, ja ťa, starca, ľúbiť němuožem!“

„Eh běda mně, akože to budě, veď sa ja mladým spravit němuožem?“ — „Keby si mal živú a mrtvu vodu, spravil by si sa mladým,“ odpověděla morská panna. Tu chvíli zavolał král sluhu a kázal mu poptati se po živé a mrtvé vodě. — Sluha, Jankův to nepřítel, šel, ale záhy se vrátil s vyřízením, že není ani živé ani mrtvé vody k dostání. — Zarmoutil se král, ale sluha ho potěšil řka mu, aby Janka pro ni poslal. — Ihned si dal král Janka zavolat, a když se Janko dostavil, kázal mu přiněsti živé i mrtvé vody — „a keď tej vody do tretieho dňa nedoněsieš, na kusy ťa dám rozsekať!“

—

Neborák Janko, cože měl říci, smuten, bědující Šel do konírny. — „Eh Janko, čože zase bedákaš, čo ti je?“ — ptal se ho koník.

„Eh koník muoj drahý, akože nemám bedákať, keď mňa kráľ posielá pre živú a mrtvu vodu. Keď mu vraj ju nědoněsiem, že mňa dá na kusy rozsekať.“

„No, len sa ty neboj, veď ja ti budem na dobrej pomoci; ale si skorej pýtaj od kráľa dvoch malých lahvičiek návodu, ale tak ľahkých, čo by ich pták uniesol. Keď ti ich kráľ dá, vezmi aj potravu a vyberieme sa na cestu.“ – Potěšen vrátil se Janko ke králi a prosil o dvě lahvičky, lehké, aby je ptáče uneslo. – I kázal kráľ zhotoviti ihned lahvičky z měchýřů a Jankovi je odevzdati. – Maje lahvičky i potravu vsedl na kůň a ten uháněl s ním na křídlech větru, až dojeli k jednomu hlubokému lesu. Tam koník zastal a kázal Jankovi, aby slezl; když slezl, pravil mu koník: „Ty sa skry tuto poza ten buk, ja si ľahnem na zem a spravím sa mŕtvym. – O chvíľu priletia vrany a budú mňa chceť trhať. – Hľa, tamto ich vidím hore na strome, párik a mladé. – Nuž keď si na mňa sadnú, dajže pozor, abys to mladé uchytil. – Starí sa uľaknú, budú ťa pýtať, abys ho pustil, ale ty ho nepúšťaj a povedz, že ho veru zabiješ, keď ti nedonesu živú a mŕtvu vodu. Daj im potom lahvičky, ale vrána zadrž pri sebe!“ – Janko skryl se tedy za buk a kůň se natáhl na zem jako zdechlý. – Po nějaké chvíli slítly vrány dolů a sedly na koně, držíce jej za mrchu. – Tu se Janko vykradl zpoza buku a mladé vráně šťastně pod čapku chytil. – „Ach nežabize, dobrý človeče, naše mladé, veď sa ti my chceme všetkým dobrým odslúžiť!“ prosila stará vrána.

„Len vtedy vám mladé vaše pustím, keď mně donesietě živej a mŕtvej vody!“ – „Ej donesieme, donesieme!“ vzkřikli staří jedním hlasem. – Janko jim dal každé jednu lahvičku a vrány vzaly se na křídla a v okamžení Jankovi s očí zmizely. Když vrány ulítly, koník vstal. Janko si vráně pevně držel a s toužebností očekával návrat starých. Minul den, minula noc, a druhý den zrána od východu přiletují dvě vrány a přímo pod buk k Jankovi, nesouce každá jednu lahvičku v zobáku. Vzal jim Janko lahvičky, ale na radu koníka, než jim vráně pustil, roztrhl je, mŕtvou a živou vodou namazal a teprv pustil. – Vráně zatřepetalo křídlo a čerstvé a zdravé se starými odletělo. Přesvědčiv se takto, že ho nezklamali, vsedl na kůň a ten jako na větru domů s ním uháněl. – Přišli právě v určitou dobu. Když si Janko koníka do konírny zavedl, když ho pohladil, pobožkal po hrdle, jak vždycky dělával, děkuje mu za jeho věrnost,

šel ke králi, který s toužebností ho již očekával. Janko dal králi lahvičky s vodou a král je dal morské panně. – Panna vezmouc lahvičky do jedné ruky, druhou rukou vzala se stěny meč, a podávajíc ho Jankovi, pravila: „Nuž kráľu, kľakni a Janko nach ti hlavu zroní, ja ťa potom touto vodou umyjem a budeš mladý a krásny!“ – I ulekl se král těch slov a nechtěl si dát hlavu stí ti. – I řekla panna: „Aby si sa presvedčil, nech tedy Janko kľakne a zroníš mu hlavu ty!“ – Na to král přistál. Janko bez bázně klekl a král mu hlavu sťal. Mořská panna ale hlavu vzala, nejdřív mrtvou vodou umyla, na pravé místo nasadila, potom živou obmyla a Janko vyskočil krásnější, než kdy byl, jen zlatá pruha zůstala mu okolo hrdla. Když to král viděl, odpadla mu všecka bázeň, klekl a sám meč Jankovi podal, aby mu hlavu sťal. Janko se zdráhal, ale když mu i panna kázala, vzal meč a králi hlavu sťal. Princezna mu podala mrtvou vodu, aby ho umyl a hlavu mu nasadil, živou vodu ale hodila oknem ven. Král zůstal mrtev. Morská panna svolala ihned všecko dvořenínstvo, a když se vše sběhlo, ukazujíc na Janka, pravila: „Ten je muoj ženich a váš kráľ!“ – A všickni jásalí a radovali se, že mají krásného krále a kráľovnu! Zrádný sluha vida, že Janko se kráľem stal, v zámku se neobmeškával, aniž se radoval. – Jankova první cesta co krále byla ke koníkovi, ale koníka nikde nebylo – zmizel. – Maje krásnou morskou pannu za ženu, když si napotom i staré rodiče přivedl, nechybělo mu k úplnému štěstí nic více.

Božena Němcová
O ptáku Ohniváku a mořské panně

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 30. 10. 2012